

zat", játék 2 felv. Mindkettőt bem. 1903 dec. 11.-én, a Nemzeti Színházban.

Telepi György, úttörő színész, a pesti Nemzeti Színház tagja, sz. 1797-ben, a szabolcsmegyei Kislétán, hol atyja ref. lelkész volt, megh. 1885 aug. 12.-én, a borsodmegyei Tard-on. Nagykárolyban és Szatmárt tanult a gimnáziumban. 1818-tól Szatmármegye főjegyzője mellett irnokoskodott. Később az ott működő Megyeri társulatához szegődött. Betegeskedése miatt nemsokára meg kellett válni a társulattól, melyhez 1820-ban, mint festő került vissza. 1821-től a székesfehérvári, nagyvárad, debreceni, kolozsvári, majd a miskolci társulatoknál működött. Az 1825-iki országgyűlés-kor Pozsonyban is föllépett és Balla Károlyral Debrecenben, s Nagyváradon színigazgató is volt. 1826-tól a kassai társulatnál volt, melynek állandó tagja maradt 1838-ig. Innét, mint egyike a négy vezértagnak, Budára került és 1857-ig ott játszott. A Nemzeti Színház megnyitásával, 1837 aug. 22.-én, annak szerződött tagja lett és maradt, 1855-ben történt nyugdíjaztatásáig. Valóságos gyöngye volt a vándortársulatoknak, mint festő, díszítő, gépész, építész, kelékes, tűz-, fény- és árnyjátékos. A budai korszakban ő csinálta azokat a pompás látványosságokat, úgyszólván semmiből, melyekhez tódult a közönség. Az ő agyából került ki az ideiglenes pesti színház első és második terve, melyek közül az utóbbi szolgált a Nemzeti Színház tervének alapjául. Mint színész az alsóbbrendű kómikus szerepekben jeleskedett. Hátrányára volt, hogy idővel elhízott. Sokoldalú használhatóságát nagyban emelte, hogy mint egyike a jobb fordítóknak és színműíróknak, a műsort is gazdagította. Rekedt hangja miatt nyugdíjaztatván, vidékre vonult s Diósgyőrön, majd Tíboldarócon községi bíró lett. 1874 márc. 26.-án 50 éves színészjubiläumára megegyeszer fellépett a Nemzeti Színházban, mint Hugli (Két pisztoly), mely alkalommal Szigligeti beszédben üdvözölte és Felekyné a személyzet nevében ezüst serleget, s babékoszorút nyújtott neki át. Fia: Telepi Károly, a jeles tájképfestő. — Színmű-

vei, egynek kivételével, kéziratban maradtak. Az eredetiek a következők: „A tankóci pusztavár, vagy a földalatti kísértetek”, vígj. 3 felv. (Először Budán, 1833 aug. 23.); „Hivatlan képiró”, vígj. 5 felv. (Először Budán, 1833 nov. 17.); „Borsszem Jankó”, tüneményes rege 2 felv. énekkel és tánccal, zenéje Pály Elektől. Színre alkalmazott gyermekmese, úgylátszik: németből átmagyarítva (Budán, 1835 febr. 6.); „A vadon titka”, színj. 3 felv. (Budán, 1835 máj. 30.) — Fordításainak száma: 21. — Első neje: Bohus Jozefa, színésznő; második neje: Vermes Eszter, színésznő, ki 1828-ban tagja volt az Erdélyi Dal- és Színjátszó Társaságnak. (Erődi Jenő.)

Téli állomás. A kisebb színtársulatoknak is van a téli időnyben olyan városuk, ahol hosszabb ideig (2—3 hónap) tudnak tartózkodni. Ez az ú. n. téli állomás, melyre nagy felkészültséggel, még több reménységgel szokott bevonulni a színtársulat.

„Téli rege”. Színjáték 5 felv. Irta: Shakespeare, ford. Szász Károly. Zen. szerz. Erkel Gyula. Bem. 1865 jan. 1. Nemzeti Színházban. Személyek: Leontes — Tóth József; Camillo — Komáromy Alajos; Antigonus — Szilágyi Pál; Cleomenes — Udvarhelyi Miklós; Dion — Náday Ferenc; Roger — E. Kovács Gyula; Polixenes — Felekyné Miklós; Horizel — Paulay Ede; Öreg juhász — Sántha Antal; Hermione — Jókainé; Perdita — Lendvayné; Paulina — Paulayné; Emilia — Szigligeti Anna. — 1874 ápr. 17.-én új betanulással és Molnár György rendezésében adták. 1903 febr. 14.-én és 1907, valamint 1911 dec. 20.-án újra elővették. (Ebben követte el Shakespeare azt a földrajzi hibát, hogy Csehországot a tengerpartra helyezte. A színházak szűkeségének vették úgy korrigálni, hogy Bohemiából Bithyniát csináltak.) — Nagy hazánkfiát: Goldmark Károlyt a gyönyörű shakespearei mű operára ihlette. Ezt is, mint („Berlichingen Götz” kivételével) G. minden színpadi művét, a bécsi udv. opera mutatta be (1908 jan. 2.-án); néhány hónap múlva már a m. kir. Opera is előadta,